

Sygn. akt V CSK 115/20

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku K. K. i D. K.

przy uczestnictwie U. B.

o stwierdzenie nabycia spadku po E. K.,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 kwietnia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy D. K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 22 października 2019 r., sygn. akt III Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawcy D. K. na rzecz uczestniczki U. B.
kwotę 360,00 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na jej oczywistej zasadności.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenia konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący wskazał na oczywistą zasadność skargi z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy poprzez nieuwzględnienie dowodów i okoliczności, iż testator sporządzając testament był w błędzie co do przesłanek wydziedziczenia swoich synów.

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Brak jest

jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Należy zauważyć, że z ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia wynika, iż brak było przesłanek do uznania, że w chwili sporządzania testamentu spadkodawca pozostawał w stanie wyłączającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli lub działał pod wpływem istotnego błędu czy też realnej groźby. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu wniosku sprowadza się do kwestionowania ustaleń faktycznych i oceny dowodów. Wypada zatem przypomnieć, że podstawą skargi kasacyjnej - stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. - nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Ze względów podanych powyżej Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).